

Det finns många drömmar på rälsen

Skarvarna är hårda på den av straffarbetarna för över hundra år sedan anlagda järnvägen. I den smala tågkorridoren balanserar resenärer koppar med hett vatten från samovaren till dagens första nudelmåltid.

Koji ber om ursäkt ifall det luktar alkohol i den trånga fyrbäddskupén. Vodkaflaskan han köpt av ryska kvinnor på en sibirisk perrong är halvtom. Han förklarar: "Jag har rest i veckor, ända från Skottland. Bara åkt färjor och tåg, för att riktigt få känna hur långt det är hem till Japan. Och det känns, så nu dricker jag vodka för att stå ut."

I Nagasaki ska han ta över barnhemmet som för länge sedan startades av hans fars far. Han har studerat psykologi i Skottland för att kunna hjälpa föräldralösa barn med deras trauman. Vid den ryska gränsen är inte poliserna nådiga mot honom. Koji är en dag för sen. Tjugofyra timmars misstag i en visumansökan leder till en och en halv timmes förhör. Fingeravtryck tas och när han betalt pengar ner i deras fickor får han passera.

I restaurangvagnen får aldrig servitören Roman till en beställning rätt när han serverar européer som sagt upp sig från sina jobb och tagit tåget mot Asien. De äter soppa som Devora har tillagat på en spisplatta mittemellan två vagnar. Hon har tillbringat tre månader på transsibiriska järnvägen, sover tre timmar per natt. Hon skär grönsaker i ett rasande tempo och säger att det är viktigt att jobba hårt.

Roman ger fel öl till stockholmarna som alltid packar 30 Bajen-tröjor i bagaget när de reser, för att sprida dem över världen. De ska vidare till Nordkorea, för att de vill se vad som går att ses. Ombord finns också två nittonåriga killar som ska växa upp och upptäcka världen men även insidan av en mongolisk fyllecell. Något lärde de sig av den erfarenheten och av skrubbsåren i ansiktet.

I tåget gör många någon slags resa, samtidigt som de färdas över sex tidszoner. Det finns många drömmar på rälsen. Där finns också innehållet från toaletterna. De är illaluktande utrymmen som delas av många, till exempel de brittiska kvinnorna i 70-årsåldern som har skrivit Antarktis på sina "bucket lists" och som har klättrat i regn och lera för att få se bergsgorillorna i Rwanda. Den som har tur att vara "en privilegierad" bör göra vad en kan av sitt privilegium. Se Antarktis, skita på samma toalett som personer med helt andra drömmar, eller åtminstone zooma ut lite ibland.